

Jak mohl Ježíš Kristus žít dříve u Otce a jak se stal člověkem?

Ježíš jednou vyřkl větu, která jeho posluchače notně pobouřila:

"Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem." (Jan 8:58).

Všichni věděli, že Ježíš Kristus se narodil jako člověk. Mnozí ho dokonce znali od jeho narození. Tehdy jim jeho prohlášení připadalo jako nesmysl, jako důkaz o Ježíšově neuvěřitelném hřešení a domýšlivosti, nebo jako známka jeho duševní poruchy.

Od té doby se situace značně změnila. Z řecké filozofie povstala nauka o nesmrtnosti duše a z východních náboženství se lidé dozvěděli o dalším lidském nápadu: *reinkarnaci* - převtělování. Výše uvedená slova Ježíše Krista jsou užívána jako jeden z důkazů o existenci obojího. A tak jsou na jedné straně lidé, kteří nevěří ničemu z toho (případně nevěří na nic, co nějak souvisí s náboženstvím - dle jejich mínění, ovšem, protože nějakou víru má každý), a na druhé straně ti, kteří věří na obojí (případně na mnoho dalšího). A mezi nimi pak je celé spektrum různých variací.

Z Bible však vyplývá přece jen něco jiného.

Nesmrtelná duše je evidentní fikcí

Nauka o nesmrtnosti duše je velmi rozšířená a proto bychom právem očekávali, že o takové důležité věci budeme v Bibli informováni a to zcela jednoznačně. Je tomu opravdu tak - nesmrtelná duše je zcela v rozporu s Bibli, a dokonce to není ani nic nového. [1](#)

Jak je to možné?

Křesťané se někdy dovolávají slov Ježíše Krista, který řekl

Mt.10:28	A bojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle.
----------	--

a na základě toho tvrdí, že lidé duši nemohou zabít, a tedy, že je nesmrtelná. V témže verši však další Ježíšova slova říkají, že duše zahubena být může. Trochu to komplikuje překlad Kralických, kteří používají slovo *zatrátit*

Mt.10:28	A nebojte se těch, kteříž mordují tělo, ale duše nemohou zamordovati; než raději se bojte toho, kterýž může i duši i tělo zatrátiti v pekelném ohni. [KB]
----------	---

a toto slovo se potom v příslušných naukách používá jako označení pro zavržení.

Můžeme však dokázat, že tato interpretace je v rozporu s jinými slovy Ježíše Krista, jako na příklad

Mt.26:38	Tedy jim řekl: "Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou!"
Mk.14:34	A řekl jim: " Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!"

kde opět hovoří o možnosti usmrcení duše - a tedy nikoli o její nesmrtnosti. Podobně psal i Jakub:

Jk.5:20	vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.
---------	--

Je tedy zcela zřejmé, že ani Ježíš ani jeho učedníci nevěřili, že duše by mohla být nesmrtná. A nejen to: Pojem *duše* evidentně spojovali s fyzickou osobou člověka; jako na příklad:

L.12:20	Ale Bůh mu řekl: „Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?“
1.K.15:45	Jak je psáno: „První člověk Adam se stal duší živou` poslední Adam je však Duchem oživujícím.

Především katoličtí duchovní však tvrdí, že opírat se pouze o Bibli je nesprávné. Jeden katolický teolog napsal, že "pravdy, které apoštolové kázali ale nenapsali" a které má katolická církev zaznamenány podle zápisu svědků, svědčí pro její učení a svědčí také o správnosti postulátu o nesmrtnosti duše. Křesťany, kteří svou víru opírají "pouze" o Písmo svaté, nazval zmíněný teolog *křesťany sola scriptura* a zavedl si pro ně dokonce zkratku (SSK).

Tento a jemu podobní teologové přitom zapomínají na to, že taková svědectví, i kdyby je měli pronést apoštolové a zapsat rovněž křesťané, nemohou být uznána. Křesťanských rukopisů bylo totiž napsáno mnohonásobně více, než které jsou obsaženy v Bibli, a kdyby měly být všechny přijaty za základ věrouky, nastal by nepřijatelný chaos. [2](#) Z tohoto důvodu byla (na základě zásad zapsaných již Mojžíšem [3](#)) již dávno schválena pravidla tzv. kanonizace, podle kterých může být přijata do Pisma jen taková zpráva, která (mimo jiné) není v žádném rozporu s dosavadním Písmem.

A my jsme si právě ukázali, že Ježíšova slova nauku o nesmrtné duši vylučují.

Přidejme k tomu, že první lidé (Adam s Evou) byli zřejmě zcela neznalí jakýchkoli základních lidských zkušeností, které by si snad přinesli z nějakého dřívějšího života - byli naprostými začátečníky, a zřejmě nepovstali z nějaké duše.

Navíc není logické, aby někdo (zřejmě pracně) napřed vytvořil Zemi a život na ní, aby to pak opustil, když budou všichni lidé ve formě nesmrtných duší v nějakých mimozemských nebesích. Bůh přece nedělá nic zbytečně. Je to tak absurdní myšlenka, že uvažujícímu člověku vyvracena být nemusí - na druhé straně s lidmi se slepou vírou se stejně nic nepořídí; tam je i zcela dokonalá argumentace marná.

Reinkarnace (*převtělování*)

S reinkarnací je tomu však jinak. Tato myšlenka tak úplně nelogická není, a proto je třeba ji prozkoumat.

V dnešní době již víme, že osobnost člověka je obsažena ve velmi strukturovaných informacích uložených v obrovské biologické databázi - mozku. Každý si umí představit, že v případě ztráty nějaké části těla při nehodě mu může být ona část transplantována, aniž by došlo k jakékoli změně osobnosti (samozřejmě mimo účinky traumatu spojeného s takovou nutností). Až budou lékaři umět řešit všechny problémy s tím spojené, bude zcela zřejmé, že osobnost člověka zůstala transplantací nedotčena - pouze bude obohacen o novou zkušenost. Dokonalou transplantací však by byla řešitelná i ztráta mozku samého; to ovšem v případě, že by před onou ztrátou byly všechny v něm obsažené relevantní informace zkopírovány do pomocného média, a po úspěšné transplantaci byly zkopírovány do nového mozku, před tím samozřejmě "vynulovaného". V době počítačů je taková představa dostupná téměř každému.

Poznámka: Podobně jako dnes zřetelně oddělujeme u inteligentních strojů tzv. hardware od software, i Bible již na počátku dala najevo, že člověk se skládá ze dvou analogických složek: těla a ducha (Gn. 2:7; 6:17; 7:15,22 aj. - viz studie o duchu).

Právě tak si lze snadno představit, že před smrtí je možné provést obdobné zkopírování. Pak stačí vytvořit nové tělo - a nemusí být původnímu dokonce ani podobné - a provést *reinkarnaci*.

Reinkarnace tedy principiálně proveditelná je.

To ovšem nedokazuje, že je běžně prováděna. [4](#) K tomu musí být v první řadě k dispozici:

- zmíněná pomocná paměť (což je však záležitostí víceméně technickou a navíc nás Písmo informuje, že taková paměť skutečně existuje), [5](#)

- a dále mechanismus či služba, která zařídí vše potřebné - v tomto případě nejen obojí kopírování softwaru - ducha, ale i vytvoření či získání nového hardware - těla, což by rovněž neměl být principiální problém.

Jelikož by však takový mechanismus či službu musel zajistit někdo jiný než člověk (lidé zatím takovou možnost nikdy neměli a zjevně dosud nemají), musel by to být ten, koho nazýváme Bohem či bohy.

A ten by to však musel chtít udělat. Muselo by to být jeho přáním, jeho koncepcí či alespoň součástí jeho koncepce. V tom případě by však samozřejmě stanovil přesná pravidla.

Proč?

Protože každý, kdo jen trochu zná počítače, ví, že kopírování dat je možné provádět mnoha způsoby, a je zřejmé, že nelze povolit ani zdaleka všechno, co je teoreticky možné.

Ukažme si to alespoň na jednom příkladu:

Na příklad by bylo principiálně možné nakopírovat jednu a tutéž osobnost do několika (třeba i odlišných) lidských těl. Kdyby k tomu skutečně došlo, vznikl by psychologicky neřešitelný problém. Pro bližší pochopení necht' si každý zkusí nyní představit, že by se to stalo právě

jemu. Co kdyby mu za tohoto stavu někdo řekl, že když má nyní více životů, mohl by jeden z nich obětovat třeba na oltář vědy či něčeho horšího? Jak by se asi cítil ten, kterého by to postihlo? Byl by spokojen s tím, že přece bude žít ještě v dalších tělech? Nikoli - každý z nich a tedy i on by se totiž bez ohledu na své kopie - které by považoval za jiné osoby - cítil jedinečným, a vnímal by takový požadavek jako ohrožení právě toho svého života. V žádném případě by se na ostatní realizace své osobnosti (kopie) nedíval jako na sebe sama. V každém mozku by probíhal proces myšlení nezávisle na oněch kopiích.

Ještě daleko komplikovanější situace by nastaly v oblastech právních: dědictví, vlastnictví, odpovědnosti atd. [6](#) Dále při možných různých kombinacích dílčích částí jiných osobností, a řadě dalších situací.

Snad již z tohoto příkladu je zřejmé, že z právních důvodů nemůže být dovoleno ani zdaleka všechno to, co je možné technicky. [7](#)

Zdůvodnění snahou o výchovu k morálce

Na druhé straně je logické, že někteří lidé s potřebnou inteligencí a fantazií si v minulosti vymysleli (a jistě ještě vymyslí) různé pohádkové scénáře takových převtělování, a že do toho zapojili (a jistě ještě i zapojí) nepochybně i upřímnou snahu o zlepšování lidské morálky prostřednictvím hrozby, že v *dalším životě* bude každý nějak trestán za své aktuální chování. To však je jen jiný scénář posmrtných trestů známých z katolického a jiných křesťanských učení, a je známo, že nejenže je málo účinný, ale především nedobrý tím, že vychovává lidstvo strachem z osobního trestu.

Výchova strachem z trestu je však vhodná jen u dětí a jen do jisté míry i u adolescentů. Pro duchovně dospělé lidi již užitečná není, protože je činí nesvobodnými. [8](#) Na takového člověka je nutné výchovně působit tak, aby sám přijal rozhodnutí napravit své chyby a nápravu uskutečnil svou vlastní vůlí.

Poznámka 1: Neštěstím špatné výchovy dětí je stav, že nemalá část "dospělé" lidské populace ve skutečnosti dospělou není, a nezřídka je i u těchto lidí nutné sahát ke trestům. Jde však vždy o jedince s chorobně déle trvajícím pubertou či jedince psychicky narušené.

Poznámka 2: V dnešní době je moderní postupovat výhradně výchovným způsobem i vůči malým dětem a prakticky zcela se vyvarovat tzv. tělesných trestů. To je vážná chyba, protože vyrostle-li dítě bez poznání rozdílu mezi výchovnými metodami a zstrašovací trestem, vypěstuje si falešnou statečnost. Tato "statečnost", pak může být likvidována např. šikanou a podobně. Tito lidé se přitom snadno zlomí, protože "násilí" nepoznali včas "na vlastní kůži" a nepochopili, že k odporu proti násilí musí mít člověk velmi vážné důvody a to ještě zásadní povahy. Výsledkem jsou pak lidé, jímž téměř zcela nebo častěji úplně chybí občanská statečnost - se všemi politickými důsledky. Nová populace má následkem toho vysoké procento lidí vysloveně zbabělých, kteří jsou pod hrubým nátlakem schopni prakticky jakéhokoli zlého činu.

Hrozba trestem opravdu není perspektivním způsobem výchovy dospělých a již vůbec nemotivuje k tolik potřebné křesťanské angažovanosti. [9](#) Připomínáme sice známou avšak stále opomíjenou věc, že na rozdíl od typického (právě východního) přístupu k morálce Ježíš Kristus neřikal, že nemáme druhým činit to, co nechceme, aby oni činili nám (Konfucius), nýbrž abychom my činili jim to, co chceme, aby oni činili nám. [10](#) Ježíš Kristus tedy zjevně

(a zcela v souladu s vědeckými poznatky) žádá od svých následovníků angažovaný přístup k lidem a společenským problémům. [11](#)

Konstatujme, že minulé i soudobé představy o převtělování jsou většinou naprosto chybné, a to i proto, že zcela porušují logiku stvoření a výchovy lidstva. [12](#) Nemáme-li se jen oddávat fantazii, je třeba se držet toho, co skutečně má podklad v kanonizované Bibli, a samozřejmě také vědeckého poznání a "zdravého" rozumu. [13](#)

Co říká o převtělování Bible?

Především si zopakujme, že informace tvořící lidskou osobnost nazývají pisatele Bible duchem, [14](#) a že o paměti, v níž jsou uloženy osobnosti mrtvých, rovněž hovoří (viz např. Ex.17:14; 32:32,33; Ž.69:29; 112:6; Jb 14:13; Mal.3:16; Zj.3:5; 20:12 aj.). Není tam psáno o tom, že by lidé po smrti někde žili, ale že jsou o nich uloženy potřebné záznamy, podle nichž budou vzkříšeni. Vzkříšení v novém těle (reinkarnace) tedy v Bibli popsáno skutečně je, avšak nikoli jako cyklické nýbrž jen jako jediné - po konci tohoto (řekněme) sekulárního stavu lidstva.

Precedentní případ

Protože ke všem budoucím Božím opatřením je v Bibli uveden alespoň jeden precedentní případ, můžeme očekávat, že i vzkříšení v těle bude uvedeno.

Je tomu skutečně tak, a týká se právě Ježíše Krista.

Ježíš byl před svou lidskou existencí cherubem ve funkci knížete respektive krále nad druhými nebesy a původně měl za společníka cheruba ve funkci velekněze, který se stal později satanem. [15](#) Žil tedy ještě před stvořením Země a tím i dávno před Abrahámem.

Když se na zemi narodilo panně Marii dítě, které pojmenovali Ježíš, bylo toto dítě normálním, (byť za pomoci andělů zplozen partenogenetickým způsobem [16](#) a jimi též pečlivě vyšlechtěným) člověkem s mimořádnou inteligencí a invencí, který se jistě dozvěděl o své mimořádnosti napřed z vlastní zkušenosti s okolím (zejména se svými vrstevníky) a později i od své matky Marie (L.2:19,51). Ke čtení Písma se zřejmě dostal brzy, protože byl schopen vážné diskuze s dospělými v chrámu (L.2:46,47). O svém povolání a dalších jeho podrobnostech se nepochybně dozvěděl vlastním studiem Písma, a až po křtu mu byla do jeho mozku "nahrána" potřebná část osobnosti zmíněného cheruba (L.3:22; Jan 1:32). Člověk Ježíš si teprve v onu chvíli jakoby uvědomil svou předlidskou existenci. Bylo to jako kdyby si na ni vzpomněl. Tento člověk později zemřel a jeho duch se vrátil zpět do těla cheruba. Tak je opět na svém původním místě ve druhých nebesích.

V Ježíšově lidské podobě tento cherub jako první a zatím jediný duchovní tvor získal zkušenosti, které potom mohl využít a využívá, protože před smrtí jeho lidského těla byly potřebné informace přehrány z lidského mozku zpět opačnou cestou. [17](#) Tak může velmi kvalifikovaně obhajovat další existenci lidstva, protože jeho morální a duchovní kvality i problémy poznal sám na sobě. [18](#)

Člověk Ježíš musel obdržet informace cheruba, protože svědkem, který stál proti němu, byl rovněž cherub - satan. Jen tak byly síly inteligence a hlavně znalostí obou stran vyrovnány.

Satan by totiž mohl vůči úplně obyčejnému člověku (kdyby jím Ježíš Kristus byl) argumentovat tím, že na rozdíl od něho (jakožto člověka žijícího jen cca 70 let), byl on - satan - nejen v Edenu, [19](#) ale existoval po celou dobu lidské historie, a proto by mohl Ježíši Kristu jako člověku na příklad tvrdit, že lidské dějiny vypadaly jinak než jak mu bylo vyprávěno či jak se o nich dočetl v Bibli, a tím to vše znevážit. Jejich vzájemné postavení by se tak podobalo vztahu božský učitel - člověk; bylo by proto nerovné a Ježíš Kristus by v jeho zkouškách nemohl obstát již z principu věci.

Závěr

Je zřejmé, že vysvětlení i tak "obtížného" teologického problému, jakým byla předlidská existence Ježíše Krista, nevyžaduje žádné mystické úvahy a tajemství - je veskrze logické. Tak tomu je i u všech ostatních teologických problémů.

[1](#) Známé texty na příklad v Kaz.9:10 a Mt.10:28.

[2](#) Proto také ty církve, které podobné materiály přijaly, musely rezignovat na logická zkoumání a opírat své učení o tajemství a mystiku. Pak ovšem může každý tvrdit cokoli. Taková učení jsou neověřitelná a tudíž krajně nespolehlivá. A snadno zneužitelná a také zneužívaná.

[3](#) Např. Dt. 13. kapitola.

[4](#) Je přece mnoho technických možností, které nemá smysl nebo dokonce nelze zcela bez vážných následků využívat. Měli bychom se například jako lidstvo navzájem vyhubit jen proto, že k tomu máme zbraně hromadného ničení?

[5](#) V Bibli se pro ni používá název *hádes*, což se do češtiny překládá často jako *peklo*.

[6](#) Např. Žd.9:16.

[7](#) Srovnej 1.K.15:36.

[8](#) Bůh Stvořitel stanovil, že nejvyšší hodnotou duchovně dospělého člověka je svobodná vůle, a sám tento princip důsledně dodržuje.

[9](#) Víra v permanentní reinkarnaci rovněž nemá žádný jiný smysl než zastrašovat před nemorálním chováním a její lidský vynálezce zcela jistě neměl k jejímu vytvoření žádný jiný motiv - stejně jako vynálezce ideje o nesmrtnosti duše.

[10](#) *Také, právě jak chcete, aby lidé činili vám, stejně číňte jim.* (L.6:31 [PNS, KB])

[11](#) Jde o jeden z typických a přitom zásadních rozdílů mezi křesťanstvím a východními náboženstvími. Je to náboženský rozdíl východního individualismu a západního kolektivismu ve vztahu Boha k lidem. Podrobnosti jsou ve studii *Lidstvo na rozcestí*.

[12](#) Vyhovují pouze pohádkovým představám.

[13](#) Srov. Ř.12:1 - nejlépe PNS nebo KB.

[14](#) O duchu viz samostatnou studii.

[15](#) Viz studie Vývoj satana a Věci na počátku.

[16](#) Srovnej L.1:35.

[17](#) Blíže viz studii DUCH.

[18](#) Srovnej Žd.4:14-16.

[19](#) Srovnej Ez.28:13.

[**Zpět na seznam**](#)